चितशतः कथमपि जलधितीरं समासादितवान्। ततश्च दीर्घतरचङ्क्रमणेन तमेव जम्बूपादपमारुह्य चिन्तयामास। अहो मया लब्धास्तावत् प्राणाः। अथवा साधिदमुच्यते।

न विश्वसेदविश्वस्ते विश्वस्ते ऽपि न विश्वसेत्।
विश्वासाद्भयमुत्पन्नं मूलान्यपि निकृन्तति ॥ १४ ॥ ५

तन्ममैतदद्य पुनर्जन्मदिनमिव सञ्जातं। इति चिन्तयानं मकर आह। भो मित्र अर्पय मे तद्धृदयं यथा ते भ्रातृपत्नी भक्षयित्वानशनादुत्तिष्ठति। अथ विहस्य निर्भर्त्सयन् वानरस्तमाह। धिग् धिग् मूर्ख विश्वासघातक किं कस्यचिद्धृदयद्वयं भवति। तदाशु गम्यतां जम्बूवृक्षस्याधस्तात्। न भूयो ऽपि त्वयात्रागन्तव्यं। उक्तं च यतः। १०

सकृद्दुष्टं तु यो मित्रं पुनः सन्धातुमिच्छति।
स मृत्युमुपगृह्णाति गर्भादश्वतरी यथा ॥ १५ ॥

तच्छ्रुत्वा मकरः सविलक्षं चिन्तितवान्। अहो मया मूढेन किमस्य स्वचित्ताभिप्रायो निवेदितः। तद्यद्यसौ पुनरपि कथञ्चिद्विश्वासं गच्छति। तद्भूयो ऽपि विश्वासयामि। आह च। मित्र तस्या न किञ्चित् १५ तव हृदयेन प्रयोजनं। मया तव हृदयाभिप्रायपरीक्षणार्थं हास्येनेदमभिहितं। तदागच्छ प्राघुणकन्यायेनास्मदावासं। त्वद्भ्रातृपत्नी त्वां प्रत्युत्कण्ठिता तिष्ठति। वानर आह। भो दुष्ट गम्यतामधुना। नाहमागमिष्यामि। उक्तं च।

बुभुक्षितः किं न करोति पापं क्षीणा नरा निष्करुणा भवन्ति। २०
आख्याहि भद्रे प्रियदर्शनस्य न गङ्गदत्तः पुनरेति कूपं ॥ १६ ॥

मकर आह। कथमेतत्। सो ऽब्रवीत्। अस्ति कस्मिंश्चित् कूपे कथा गङ्गदत्तो नाम मण्डूकराजः प्रतिवसति स्म। स कदाचिद्दायादिरुद्धेजितो ॥ १ ॥ ऽरघट्टघाटिकामारुह्य कूपात् क्रमेण निष्क्रान्तः। अथ तेन चिन्तितं। कथं तेषां दायादानां मयापकारः कर्तव्यः। उक्तं च। २५